

[Ministeren for offentlige arbejder.]

give et underskud på ca. 7 mill. kr., idet udgifterne er anslået til ca. 29 mill. kr. og indtægterne til ca. 22 mill. kr. Det budgetterede underskud er således omtrent 1 mill. kr. mindre end det budgetterede underskud for indeværende finansår. Til anlægsarbejder i statshavnene påregnes ifølge forslaget anvendt ca. 42 mill. kr., hvoraf de 26 mill. kr. skal anvendes til færdigbygning af Hanstholm havn i henhold til den derom vedtagne lov af 1960. Jeg kan oplyse, at de samlede restanlægsudgifter til dette arbejde pr. 1. april 1964 er anslået til ca. 95 mill. kr. beregnet på basis af lønninger og priser pr. 1. april 1964. På dette tidspunkt var der anvendt ca. 18 mill. kr. til havnens færdigbygning.

Sammenfattende regner ministeriet for offentlige arbejders anlægsbudget med udgifter på mellem 1.300 og 1.400 mill. kr., og som det vil være fremgået af, hvad jeg har sagt, må man påregne yderligere betydelige stigninger i de kommende år inden for næsten alle ministeriets områder, ikke mindst når det gælder vejudbygningen og luftfarten. Hvis imidlertid vore trafik anlæg skal følge med udviklingen i det omfang, vi ønsker, og i overensstemmelse med de krav, man fra alle sider stiller, ser jeg på den anden side ingen mulighed for at holde udgifterne på et lavere niveau. Det er således betydelige krav, trafikudviklingen i de kommende år vil stille både til staten og til arbejdsområdet.

Ministeren for Grønland (Carl P. Jensen):

I anledning af det ærede medlem hr. Thestrups bemærkninger i går vedrørende den kgl. grønlandske handel vil jeg gerne sige, at regeringen i princippet deler det ærede medlems opfattelse af det endelige mål vedrørende afviklingen af den kgl. grønlandske handel; men tidspunktet for en endelig afvikling kan næppe siges at være inde.

Jeg kan her henvisse til de udtalelser, der er afgivet af Grønlandsudvalget af 1960, som er af den opfattelse, at den kgl. grønlandske handel foreløbig må fortsætte sin virksomhed, idet udvalget mener, at staten gennem Handelens virksomhed må være en betydelig faktor inden for det grønlandske erhvervsliv endnu i nogen tid. Det gælder ikke alene inden for produktionslivet, men

også inden for forsyningstjenesten, eller mere rigtigt måske forsyningspligten, idet Handelen jo fastsætter og forudsætter ensartede varepriser overalt i Grønland uden hensyn til forskel i fragtomkostninger. Formodningen taler for, at private handlende også i fremtiden så godt som udelukkende vil etablere sig i de grønlandske byer, ligesom det ikke kan forventes, at den private handel vil påtage sig at forsyne de grønlandske udsteder, og det ligger da også klart — det er helt ifølge sagens natur — at den private handel formentlig fortsat vil koncentrere sig om ganske bestemte varegrupper.

Når det ærede medlem rejser spørgsmålet om, hvorvidt tidspunktet ikke er inde til at lade private få del i engroshandelen i Grønland, formoder jeg, at det ærede medlem er af den opfattelse, at den kgl. grønlandske handel er enerådende, når det drejer sig om engroshandel. Det er imidlertid ikke tilfældet. En stor del af denne handel udøves af private engrosfirmaer, både firmaer, der specielt er oprettet med henblik på forsyningen af grønlandske butikker, og almindelige engrosfirmaer hernede. Men ligesom for detailhandelens vedkommende gælder det her, at man fra den private engroshandel hovedsagelig koncentrerer sig om særlige varegrupper, hvad der i sig selv må påvirke bruttoavanceerne, som anført i de bemærkninger til finanslovsforslaget, det ærede medlem citerede.

Til det ærede medlem hr. Rosing vil jeg også gøre et par bemærkninger. For det første anførte det ærede medlem, at en betydelig del af de årlige bevillinger til anlægsarbejder i Grønland vender tilbage til den danske befolkning som arbejds løn, som fortjeneste, og at de arbejder, der udføres på forsvarsområderne i Grønland, indbringer betydelige beløb til den private sektor. Det kan naturligvis ikke bestrides; men at det i sig selv skulle indebære betydelige fordele for det danske samfund — som antydnet af det ærede medlem — er vel et spørgsmål allerede af den grund, at såvel arbejdskraften som andre produktionsmidler, der anvendes i og for Grønland, uden videre ville kunne indgå i såvel den valutaskabende produktion som i anlægsvirksomheden hernede og således medvirke til en forøgelse på dette område,